

Óda az öregedő nőkhöz

*Gátak között a zavaros folyó,
velük örvénylett el az életem,
az örült és reménytől részeg évek:
mindig egy újabb legvégső határidő,
ameddig megjavul az elrontott világ —
míg végül fölmerül a miazmás mocsár,
az élet vége, kanyargós deltatorokolat,
szűnyogfelhő a gyászfátyol helyett,
s leállt motorral hánykolódik a fehérje:
se múlt, se jövő, csak a fullasztó jelen.*

*Csak az? A kockás blúz alatt ugráló őzgidák
a zölddel áradó tavaszt jelentik,
és hogy az élet több az ideológiánál,
mely kardot kovácsol a gomolygó időből
s máglyára küldi az eretneket —
valami gyapjas nyáj vonul a testben...
súlyos kolompszó, fojtó birkaszag
(az angyaloknak birkaszaga lenne?),
s az anyag rejtélyes rétvén bódorgó szerelem
az öröklét hersegő fűvét legeli.*

*Mifelénk még a szerelem is más.
Sólyomröptét hamar a földre vonják
a hétköznapok és a lakáskörülmények,
s ólmos varázskörében a családanya,
mint cirkuszi fóka az orrán a tányért
egyensúlyozza vértanúságán a családot;
egy kis országban minden túl közel van,
forrás a torkolathoz, ég a földhöz —
az öregedéstől nem alszik ki a tűz,
szédült mocsárlángként tovább lobog.*

*Az én szememben gyönyörűek ők,
festett-vörös vagy őszülő loboncuk —
ők a szavahihető szemtanúk,
hogy minden úgy volt, ahogy volt, a Földön:
az eszmék labirintusa, a vereség —
de jó pillanataikban ráncaik közül
egy villámló és síma kislányarc tekint ki:
minden kép lényege egy képben;
a szem mozijában vibráló végtelen...
fény, sötét, fény, a változatok óceánja.*